Trebuiau sã poarte un nume

Eminescu n-a existat.

A existat numai o tara frumoasa
La o margine de mare
Unde valurile fac noduri albe.
Ca o barba nepieptanata de crai.
Si niste ape ca niste copaci curgatori
În care luna îsi avea cuibar rotit.

Si, mai ales, au existat niste oameni simpli
Pe care-i chema : Mircea cel Batrîn,
Stefan cel Mare,
Sau mai simplu : ciobani si plugari,
Carora le placea sã spuna
Seara în jurul focului poezii -
"Miorita" si "Luceafarul" si "Scrisoarea a III-a".

Dar fiindca auzeau mereu
Latrînd la stîna lor cîinii,
Plecau sã se bata cu tatarii
Si cu avarii si cu hunii si cu lesii
Si cu turcii.

În timpul care le ramînea liber
Între doua primejdii,
Acesti oameni faceau din fluierele lor
Jgheaburi
Pentru lacrimile pietrelor înduiosate,
De curgeau doinele la vale
Pe toti muntii Moldovei si ai Munteniei
Si ai Tarii Bîrsei si ai Tariii Vrancei
Si ai altor tari românesti.

Au mai existat si niste codri adînci
Si un tînar care vorbea cu ei,
Întrebîndu-i ce se tot leagana fãrã vînt ?

Acest tînar cu ochi mari,
Cît istoria noastra,
Trecea batut de gînduri
Din cartea cirilica în cartea vietii,
Tot numarînd plopii luminii, ai dreptatii,
ai iubirii,
Care îi ieseau mereu fãrã sot.

Au mai existat si niste tei,
Si cei doi îndragostiti
Care stiau sã le troieneasca toata floarea
Într-un sarut.

Si niste pasari ori niste nouri
Care tot colindau pe deasupra lor
Ca lungi si miscatoare sesuri.

Si pentru ca toate acestea
Trebuiau sã poarte un nume,
Un singur nume,
Li s-a spus
Eminescu.